

мавки в останній раз
літо вплели у коси
і поманила осінь
в тихі тумани нас

* * *

Приручила ранок. Годувала з жмені,
Слухала щасливих птахів теревені,
Гладила пір'їнки сивого світанку,
Цілувала очі, наливала в склянку
Сонечка по вінця й чистої блакиті.
Приручила ранок – і з тієї миті
У душі, як в казці, соловейки срібні,
На барвистих струнах роси грають дрібно,
Радують до світу тихі сни квітчасті,
Сипле ранок жмені сонячного щастя.

* * *

Іриси з ірію –
усмішки янголів,
крилаті красені,
осанна травневі.
Віншують радо їх
зозулі й горлиці,
до світлих усмішок
веселка горнеться.
І я веселкою
росу визбирую,
цілую крилечка
ірисам з ірію.

* * *

Вечір у склянці чаю
тихий імбирний вечір
зірка стежки гортає
я накриваю плечі

шаликом матіоли
під комарині зриви
медом стікає вечір
із золотої ринви
гусне на грудях ночі
солодко до знемоги
серпень цілує очі
втомленої дороги
нам простягає груша
щедрі дарунки раю
гріє-голубить душу
вечір у склянці чаю

* * *

Відмайоріло літо. Майоран
Згубив серпневу усмішку. Майори
Звели на клумбах вересневі хори,
І справ осінніх світлий караван
Постав нараз. Вісь осені звела
На виднокрузі паморозь і зливи.
Майнуло в мандри птаство гомінливе:
Хто за моря, а хто за океан.
Відмайоріло літо... Віднесло
У тиху заводь світлий сміх калини,
Поклало в срібний кошик павутини
На полинах настояне тепло...
ВІДМАЙОРІЛО ЛІТО....

* * *

Стишую кроки: до осені близько. Навіщо
Переступати пороги незримі. Болюче
Падають зорі на сіре глевке попелище.
Вицвілим парусом небо лягає за кручі.
Стишую серце... Куди нам спішити? До весен
Довга дорога. Човни вже чекають на Леті,
В гомоні вечора чуються виплески весел.
Клекіт лелеки засіяли в землю на злеті.